

KIRKEBLAD

FOR DOVER - ALLING - TULSTRUP SOGNE

21. ÅRGANG NR. 1

DECEMBER 2018

Af sognepræst Erik Bredmose

AFSKEDSPRÆDIKEN

Søndag den 25. november 2018

Jeg er ofte blevet spurgt, hvad jeg skal lave, når jeg bliver pensionist, og jeg har som regel svaret, at jeg vil læse bøger. Jeg vil blandt andet læse teologiske bøger, fordi jeg har haft svært ved at finde tid til at følge helt med på den front, mens jeg har passet mit arbejde.

Der var én, der tydeligvis undrede sig over, at jeg gerne ville læse mere teologi, for jeg har jo beskæftiget mig med det hele mit voksenliv, underforstået: så kan der vel ikke være så meget mere at vride ud af det, og jeg skal jo ikke bruge det til noget mere.

Kristendommen er gået mig i blodet

Og ja, når man sætter det sådan op, så kan man vel godt undre sig over, at jeg fortsat vil arbejde med teologien. Men for mig handler det ikke om, hvad jeg kan

bruge beskæftigelsen med teologi til. Det handler om lidenskab. Det handler om, at kristendommen er gået mig i blodet, fordi det altid er på en gang udfordrende og livsbekræftende at arbejde med den. Det handler ikke om at finde firkantede og endelige sandheder, der sådan én gang for alle kan ramme livet og tilværelsen ind, hvormed jeg får svar på alle spørgsmål. Nej, det handler om hele tiden at være på vej. Ikke om at nå et mål for enden af det hele, men altid om at være på vej og se sit liv – ja den ganske tilværelse i lyset af det kristne evangelium

Vi kunne også sige, at det handler om at være besat af evangeliet, kristendommen og kirken. Det lyder vist temmelig fanatisk og måske derfor også lidt farligt.

Det handler ikke om at have ret

Jeg kan dog berolige jer med, at den kristendom jeg taler om aldrig bliver fanatisk og farlig – bl.a. fordi den ikke handler om at have ret, og fordi den aldrig giver mig anledning til selvretfærdigt at gå rundt og dømmе og fordømme andre. Jeg bliver snarere vendt mod mig selv i den forstand, at jeg bliver udfordret til altid at se på mig selv og mit ansvar og min skyld og medskyld. Og ser jeg ordentligt på mig selv – uden forbehold og undskyldninger, så mister jeg enhver retfærdiggørelse i henseende til, at jeg skulle have ret eller grund til at dømmе andre ude. Sådan lidt populært sagt, så handler det bl.a. om at feje for egen dør – og om ikke at kaste med sten, når man selv bor i et glashus.

Den af jer der er uskyldig, kan kaste den første sten

I Det Nye Testamente finder vi en beretning, der så fint illustrerer netop dette. Vi

hører et sted om en episode, hvor nogle mænd vil stene en kvinde, fordi hun har bedrevet hor, som det hedder. Jesus sidder og tegner med en finger i sandet, mens mændene selvretfærdigt henviser til den religiøse lov, der angiveligt giver dem medhold i deres sag. Jesus kigger så op og siger: ok, så lad da den af jer, der er uskyldig kaste den første sten. Der blev ikke kastet med sten den dag, alle luskede beskæmmede bort.

Læg mærke til, at Jesus ikke begynder at argumentere og diskutere med mændene. Han bringer dem hver og en til at se – se sig selv. Den af jer, der er uskyldig, kan kaste den første sten. Det handler pludselig ikke om flokken men om den enkelte. Se på dig selv. Synes du, du har nogen som helst grund til at dømmе andre.

Vi bringes til at se. Altid sker det gennem eksempler eller lignelser eller en kommentar, der flytter perspektivet og for et øjeblik river det skråsikre tæppe væk under os.

Dostojevskij og mig

Dostojevskij, den store russiske forfatter Fjodor Dostojevskij, skrev engang i et brev:

”Jeg tror, at der intet skønnere findes, intet dybere, intet så dragende, intet så sandt, så klogt, så modigt og så fuldkomment som Jesus Kristus. Atter og atter fyldes jeg ved tanken på Ham med brændende kærlighed, og jeg siger til mig selv, at Hans lige ikke blot ikke findes, men ikke kan findes. Jeg siger endnu mere: Hvis nogen bragte mig beviset for, at sandheden om vort liv ikke er i Kristus, og hvis sandheden i virkeligheden ikke var hos Kristus, så ville jeg hellere være med Kristus end med sandheden”. (Citat slut)

Det som Dostojevskij her siger er, at han ville holde sig til Kristus, selvom der

også blev frembragt nok så mange beviser på, at det var usandt, hvad han sagde. – Sådan har jeg det også.

For Dostojevskij – og mig (uden sammenligning i øvrigt!) handler det om, at Jesus i og med sit liv, i ord og gerninger kaster så meget lys over det liv, vi har hver for sig og sammen på en. Jeg kan genkende mig selv i de beretninger om Jesus Kristus, vi møder i Det Nye Testamente. Jeg bliver så at sige set, som jeg er – og heldigvis også accepteret, som jeg er.

Jesus var også Gud. Vi hørte lige i dagens tekst, at ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen. Jesus var Gud, der blev menneske. Han var Guds måde at tale til os mennesker på – som menneske til menneske. Vil vi vide noget om Gud, skal vi finde svaret i Jesus Kristus. I ham ser vi Gud – og i ham ser vi samtidig, hvad det vil sige at være menneske.

Dette her lader sig ikke forstå med forstanden og fornuften alene

Det her handler ikke om sikker viden og beviser, og det lader sig ikke indfange af forstanden og fornuften, bl.a. fordi forstanden og fornuften tilstræber entydighed. Når vi taler om Gud, kan vi ikke tale entydigt. At tale om Jesus Kristus som på én gang Gud og menneske og at tale om Gud som en treenighed, det er ikke noget, der umiddelbart kan rummes inden for en rationel tankegang og logik.

Men vi skal også bruge vores forstand

Vi skal dog ikke smide forstanden bort. Det er ikke det, det handler om. Vi skal på så mange måder bruge vores forstand til gavn og glæde for os selv og hinanden.

I denne her sammenhæng skal vi bl.a. bruge vores forstand, når vi skal fortolke

Bibelen og alle dens beretninger – også beretningerne om ham Jesus Kristus.

Alt det vi hører og læser om ham fandt jo sted for 2000 år siden. Måden at tænke og udtrykke sig på, vilkår og omstændigheder har ændret sig voldsomt over de mange år, og det betyder, at hvis vi læser de bibelske beretninger sådan én til én og ligeud bogstaveligt, som de står skrevet, så er det mere end tvivlsomt, om vi læser og hører det samme som var meningen med det hele dengang. Vi skal bruge al vores forstand og viden, når vi skal forsøge at høre budskabet hen over to tusinde år. Når vi på den måde er henvist på at skulle fortolke for at kunne forstå, så siger det jo nærmest sig selv, at så vil ingen kunne hævde, at de har den fulde og hele forståelse og sandhed. I alle vores fortolkningsbestrebelse vil det naturligvis være uomgængeligt, at det er Kristus, der skal være centrum for det hele, og lige så uomgængeligt er det, at vi også lytter og forstår med hjertet.

Bibelen skal læses som et kærlighedsbrev

Søren Kierkegaard har sammenlignet det at læse Bibelen med at læse et brev fra sin elskede, og det er en fortrinlig måde at forstå og læse det på. Som Guds kærlighedserklæring til os i Jesus Kristus. Forstår vi det sådan, så siger det sig selv, at vi ikke vil fornemme, hvad det dybest set handler om, hvis ikke vi har hjertet med i det, når vi læser.

Teologer har gennem to tusinde år bøvlet med spørgsmålet om, hvordan vi skal forstå Gud og tolke beretningerne om Jesus Kristus. Det bøvleri vil jeg gerne være med i, også når jeg bliver pensionist.

Jeg synes som allerede nævnt, at vi møder så meget i fortællingerne om Jesus, der på berigende vis kaster lys over det livet, og får os til at se os selv, som vi er.

De ville gøre Jesus til konge

Dengang Jesus gik omkring på jorden, skete det et par gange, at der var der nogen, der så muligheder for sig selv, hvis de kunne få Jesus gjort til deres konge. De drømte om en stærk mand, der kunne smide den romerske besættelsesmagt ud af landet, og bringe dem fred, rigdom og ære.

Jesus undslog sig. Han havde andre planer – eller han havde et andet mål at nå. Men hvorfor gjorde Jesus ikke, som folket gerne ville? Han talte jo om Gudsrige. Kunne det ikke være blevet en fantastisk start på udbredelsen af dette gudsrige, hvis han havde spillet med og ladet sig kære som deres leder og konge?

Tja, havde han gjort det, så var denne store historie blevet lille. Så var den kommet til at ligne så meget, vi kender fra den verden, vi mennesker huserer i også i vores egen tid.

Jesus ville ikke indrulleres i kampen og magten

Hvis Jesus havde ladet sig rive med og indrullere, så var han blevet en brik i det politiske spil, så var han blevet parthaver i kampen om magten. Jamen, kunne man indvende. Det ville vel ikke være et problem, hvis han tog parti for de gode mennesker, der havde de gode anskuelser, projekter og intentioner?

Ja, gid det var så enkelt, at vi sådan kunne sætte den slags etiketter på vi menneskers gøren og laden og dømmen nogen ude og andre inde. Men så enkelt er det jo ikke. Vi er henvist på at måtte leve i vores tvetydige verden, hvor der ikke på den måde findes endegyldige sandheder, og hvor vi ikke bare sådan kan identificere (eller udpege) det gode og det onde i menneskers handlinger. Andres såvel som vore egne.

Mennesker har det jo med at se tingene ud fra deres egen synsvinkel – og de færreste kæmper vist for noget, der sådan for alvor er ufordelagtigt eller direkte ubehageligt for dem selv.

Jesus gjorde op med selvretfærdighed og nedgørelse af andre

Jesus vil ikke være en del af menneskers fnidder og magtkampe. Han havde andet og mere at sige, end alt det, der handler om magt og rigtige meninger. Han ville ikke være med der, hvor så meget handler om rethaveri, selvretfærdighed og nedgørelse af andre. Det var ikke sådan, at han ikke tog stilling til den slags, for det gjorde han i høj grad – det kan vi bl.a. se af hans mange diskussioner og opgør med de såkaldte farisæere. Farisæerne førte sig altid bedrevidende og selvretfærdigt frem, fordi de aldrig var i tvivl om, at de havde retten og det gode på deres side.

Jesus ville aldrig acceptere det, når nogen dømte andre ude. Han var den, der altid stod ved de udstødtes side: kvinder og børn, fattige, syge og fremmede, toldere og ludere, alle dem med de forkerte meninger, alle de marginaliserede – for nu at bruge et meget moderne udtryk – Han tog parti for dem, der blev betragtet som andenrangs mennesker. Ikke fordi det var rigtigt, hvad de gjorde, sagde og tænkte, men fordi de var mennesker, der havde brug for at blive set som ligeværdige og brug for at være accepteret som dem, de var – uden forbehold.

Jesus foldede Guds rige ud i mødet med mennesker

Han foldede med sit eget liv Gudsrige ud, der hvor han kom frem. Han viste, hvordan livet bør leves, og hvad der er meningen med livet og med os: at vi skal elske

hinanden, at vi skal vise hinanden barmhjertighed og tilgive hinanden, at ingen af os har grund til at dømmen andre ude, fordi vi er alle lige dårlige til at leve det kærlighedens liv, der her er tale om. Han var den, der selv levede kærligheden og barmhjertigheden fuldt ud, og det kom til at koste ham livet – og sådan er kærligheden (den sande, hele og ubeskårede kærlighed): den giver sig selv til pris. Den er uden forbehold, for forbehold i kærlighedssager handler altid om at holde noget tilbage for sig selv. Det gjorde han aldrig. Det er korset – det stærkeste kristne symbol – det bedste udtryk for.

Jeg vil også gå i kirke, når jeg bliver pensionist

Det kan være temmelig beskæmmende at se sit eget liv i lyset af hans kærlighed, men det er samtidig opløftende, fordi jeg (og du) altid er omfattede af hans uforbeholdne accept, og det uanset, hvordan vi selv slipper afsted med at leve vort liv. Det er det, vi får tilsagn om hver gang vi holder gudstjeneste. Derfor har jeg også tænkt mig at blive ved med at gå i kirke og deltage i gudstjenester, når jeg bliver pensionist.

Vi har brug for et rum. Vi har brug for kirken og gudstjenesten, hvor det som udgangspunkt handler om det liv og de vilkår, vi har fælles – og det evangelium, der taler ind i vores liv – til håb og trøst – til glæde og styrkelse af livsmodet.

I helvede er det altid de andres skyld

I går, lørdag, havde vi en hel højskoledag i Tulstrup Præstegård, hvor det handlede om Dantes Guddommelige Komædie. Vi var med på Dantes rejse gennem helvede og purgatoriet (skærsilden) og paradiset. Vi hørte bl.a. at helvede er der, hvor vi gør

os selv til centrum. I helvede kan man ikke sige undskyld. Det er altid de andres skyld. Det er da tankevækkende, når vi selv lever i en verden, hvor så meget handler om flade undskyldninger for os selv og om at kaste skylden på andre. Det er samfundets skyld – eller politikerne – eller.... Ja, der er ingen ende på rækken af alle dem, der er skyld i alverdens ting. Men hvor er vi selv henne, hvor er så alt det, vi selv har gjort – og undladt at gøre?

Når vi diskuterer politik, splitter vi ofte op og dømmen hinanden ude – og samtalen går i stå

Så mange andre steder kommer så meget til at handle om vores holdninger – og dermed om politik. Her bliver vi hurtigt uenige – og samtalen går alt for ofte i stå, fordi man gensidigt dømmen hinandens opfattelser/ståsted ude: man er naiv, idealist, racist, kyniker, selvgod, frelst, selvretfærdig, politisk korrekt osv. Derpå grupperer man sig langt hen med dem, man er enige med og danner livsvilkår – og ofte også arbejdsliv eller uddannelse med – dem der ligner én selv.

Det bliver til dem-og-os – et dem-og-os, der ikke bare handler om de fremmede, men dem, vi er enige med og dem, vi er uenige med – blandt egne landsmænd og folkefæller.

Ingen af os kan tage patent på sandheden

Kristendommen – og dette at have Gud med i regnskabet, betyder, at man aldrig kan tage patent på sandheden eller tro sin egen sandhed bedre end de andres...

Over for Gud er vi alle lige – over for Gud er vi alle syndere, og det betyder, at der er ikke nogen, der har noget at lade andre høre, for ingen af os lever det kærlighedens liv, der fordres af os.

Det er befriende, at se sig selv i kristendommens lys

At se sig selv i kristendommens lys – som en synder – det er befriende. Det frisætter os bl.a. fra at gå rundt og bilde os selv og andre ind, at vi er bedre, end vi er. At se sig selv som en synder, det er et godt udgangspunkt for at leve et liv, hvor man godt ved, at man har sig selv som centrum, og dermed også for at huske på og betænke, hvordan det lige er, det forholder sig med mig selv, hvis jeg forfalder til selvretfærdigt at dømmе andre.

”Lad den, der er uskyldig, kaste den første sten!”

Jeg synes det er overmåde frisættende og livgivende at se mig selv og mit liv i en sådan forståelse.

Vorherre ser os, som vi er og accepterer os, som vi er

I kristendommen efterlades vi ikke i vores afmagt. Vi løftes, vi bæres af det uendelige og uforbeholdne tilsagn fra Vorherre. Han ser os, som vi er og accepterer os, som vi er – elsker os, som vi er.

Og som han har det med os, sådan skal vi også ha’ det med hinanden.

Gudstjenesten som en helle midt i larmen

Vi kan se kirkens gudstjeneste som en helle, hvor vi kan stoppe op midt i det hastige liv og besinde os lidt på det liv, vi lever – og måske få mod til at gøre noget ved det og evt. finde en ny kurs. Her møder vi andet og mere end blot os selv. Her møder vi andet og mere end alt det, vi kan sige os selv.

Her i kirken behøver vi ikke være stærke og succesfulde, rige og velfungerende. Her handler det aldrig om at skulle præstere en hel masse for at være med. Her må vi gerne være afmægtige og usikre. Her

kan vi være både med vores tro og vores tvivl. Begge dele hører med til at være et levende menneske med bankende hjerte, der udmærket ved med sig selv, at det ikke altid er let at gøre det, man skal og burde – og i grunden gerne ville.

Her lyder Vorherres invitation – ikke bare i dag, men hver dag: Kom til mig, ALLE I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Jo, jeg skal så sandelig læse mere om kristendom og gå i kirke i min pensionisttilværelse, for der er altid mere at komme efter. Amen!

Afskedsreception, Karsten Iversen, mødeleder.

Afskedsord til Erik Bredmose fra Karsten Iversen

Kære Erik
Jeg ved ikke, om jeg skal ønske dig tillykke med, at du nu bliver pastor emeritus. For dine sognebørn er det ikke en lykkelig dag, selvom vi længe har vidst, at denne dag ville komme.

Jeg synes, at du stadig er en mand i den bedste alder, men måske skal vi bare se på vores børn (og børnebørn), og så må vi have nået en vis alder. Som pensionister får vi en tid uden arbejdsforpligtelser, hvor vi forhåbentlig kan foretage de ting, som vi har allermost lyst til.

Du skal have tak for dit engagement og arbejde her i pastoratet. Vi fik mere, end vi kunne forvente.

Hvad var det, du gjorde, og hvem var du?

Du har en enestående evne til at tale med alle mennesker - børn, unge voksne og ældre.

En af børnekonfirmanderne fortalte et år: "Erik er godt nok god til at være præst. Og

så er han et helt almindeligt menneske, som bare er ligesom os andre og har børn og kommer til at gøre noget forkert."

Det kan ikke siges bedre.

Vi mødte ikke en ophøjet præst, men først og fremmest et menneske.

Du er vokset op i en tid, hvor de gamle autoriteter skulle nedbrydes, og du var selv med til det. Alligevel blev du en autoritet i vores sogne – ikke på den gammeldags måde. Du er dybt respekteret, du har dine meninger, du har givet os ånd, du gav os det kristne budskab på en nutidssvarende måde, og du tog hånd om os ved glæder og sorger.

De unge er i dag udsat for en præstationsforventning, som ikke er befordrende. Det gjorde du op med i en konfirmationsprædiken for nogle år siden med budskabet til de unge "Du er god nok, som du er."

Du fortalte os, at vi alle fejler også dig selv. Og derfor har vi brug for tilgivelsen,

og vi kan få den. Måske er tilgivelsen ikke svær at få fra Gud og andre, men mere fra sig selv.

Du var dybt engageret – Et af dine værker var Den teologiske Aftenhøjskole, der har kørt i mere end 20 år. Her har vi været langt omkring med kristendommens historie, Rom, i Paulus' fodspor i Grækenland, Jerusalem og Irland mm.

Vi har hørt om Grundtvig, Kirkegård, og den nye teologi om Barth og andre. Sidste år var om Luther i anledning af reformationsjubilæet, og dette år afsluttes med et fyrværkeri med temaet "Litteratur og Kristendom".

Det er altid dejligt at møde mennesker, der brænder for noget. Aftenhøjskolen startede med ca. 20 deltagere, men de sidste år var der aftener med op til 70 deltagere.

Du forvaltede på bedste vis den danske højmesse og salmetradition, men du gav også plads til andre typer gudstjenester og arbejder, og dette var med til at give os en levende kirke.

Bag en hver mand er en kvinde – Ellers kan vi mænd jo ikke finde ud af det. For dit vedkommende er det Eva. Det var et godt valg, du tog – eller var det omvendt? Vi har mange gange fået glæde af Eva, og dit engagement. Du har beriget os ved arrangementer og mange gange har du givet os den skønneste sang i kirken. Men ikke mindst, at du mødte os alle med tillid og fortrolighed. Det skal du have en stor tak for.

Til sidst vil jeg sige til dig Erik: Du har været en god præst for os. Men det vigtigste for mig var, at du ikke bare var en præst men et menneske.

Fotos taget af Bent Koed

Af Karsten Iversen,
formand Alling Menighedsråd

Alle menighedsrådene i Dover, Alling og Tulstrup er optaget af, at vores sognepræst Erik Bredmose nu går på pension, og når dette sogne- og kirkeblad udkommer, har Erik holdt afskedsgudstjenester med efterfølgende afskedsreception på Tulstrup kro den 25. november.

Hvad vil der så ske?

Vi kan ikke besvare dette spørgsmål, men vi har en tro på og håb om, at vi får en ny sognepræst i Tulstrup Præstegård. En ny præst vil ikke alene få opgaver i vores pastorat. Vi forventer, at vi skal "dele" præsten med Ry. Hvor meget vi skal dele præsten med Ry er endnu ikke fastlagt, men vi forventer, at det bliver omsat til en særlig forpligtelse til betjening af beboerne i Kildebjergområdet. Den østlige del af området er en del af Dover Sogn, og den vestlige del er under Ry Sogn, men da en del børn fra området går i skole på Knudsøskolen er der allerede nu en kirkelig betjening af familier med konfirmander og minikonfirmander.

Det er vores biskop som i sidste ende tager beslutning om ansættelse og vilkår for en præst.

Vi forventer sammen med de andre sogne i Ry-området at indsende et oplæg om ovennævnte til vores provst og biskop.

Ansættelsesprocessen

Når biskoppen har fastlagt vilkårene for kommende præstestilling kan ansættelsesprocessen begynde; opslag af stillingen, prøveprædiken og samtale, indstillingsmøde og afstemning. Menighedsrådene vil deltage i denne proces og beslutter, hvem de ønsker at indstille til ansættelse i stillingen. Indstillingen afgives til provst og biskop, hvorefter biskop afgiver sin indstilling til Kirkeministeriet.

Det er således en lang proces og vi kan forvente, at der vil gå mindst 6 måneder før en ny sognepræst kan tiltræde, og i mellemtiden kan vi håbe på at få konstitueret en præst (vikar), men det vil tidligst ske fra 1. januar.

Er intet overvejet tidligere?

Jo – allerede for to år siden begyndte vi med møder med den tidligere provst under overskriften "Den fremtidige struktur i Ry-området". Alle vidste på dette tidspunkt, at vores sognepræst inden for få år ville gå på pension.

Når en præst går på pension, er det i dag almindeligt – især for landdistrikter-, at strukturen drøftes, og det er ikke på forhånd givet, at vi bare får en ny præst. Generelt i Danmark flytter befolkningen fra landdistrikterne til byområderne, og det medfører et ønske fra biskopperne om også at flytte præstestillinger til byområderne.

Der har i mere end et år været drøftelser om strukturen i Ry-området. Der har været møder med biskoppen,

provsten, fælles menighedsrådsmøder og formandsmøder for menighedsrådene i Ry-området samt foreløbige indstillinger fra menighedsrådene. Alt er foregået i fortrolighed og ingen af de foretagne overvejelser har kunnet meldes ud.

Det har for os ikke været en helt tilfredsstillende proces. Det kan ikke være rigtigt, at det enkelte menighedsråd sidder i en lukket kreds om en struktur, der kan påvirke en stor del af det fremtidige kirkeliv, og det har derfor været vores opfattelse, at vores menigheder burde være inddraget i debatten og overvejelserne. Nu er det næsten for sent.

Vi har i mange år haft et godt samarbejde mellem menighedsrådene i Dover, Alling og Tulstrup pastorat med fælles koncerter, gudstjenester, teologisk aftenhøjskole, sognemøder og -ture.

Vi har et fælles kirkeblad, som indgår i de enkeltes sogneblade. Organisatorisk har vi også haft et meget fint samarbejde med fælles organist og kirkesangere. Derfor ønsker og kæmper vi for at få en præst og holde sammen på vores pastorat.

Antal sognebørn i vores pastorat er i dag i underkanten af, hvad der normalt er en betingelse for at få en præst, og det er derfor ikke urimeligt, at vi fremover vil få en bistandsforpligtelse til Ry.

Vi har i mange år samarbejdet med de andre sogne i Ry-området, og dette skal fortsættes. Vi har et organistsamarbejde, en fælles friluftsgudstjeneste på Himmelbjerget og fyraftenssalmesang på skift i vores kirker. Et år havde vi fælles højskole dage med nogle fantastiske inspirerende dage, og det håber vi kan genoptages.

**Julekoncert
i Tulstrup kirke**

Tirsdag den 11. december 2018
kl. 19.30

Knudsøkoret under ledelse af
Lisbeth Sangill underholder og
synger julen ind.

Fyraftenssalmesang

Onsdage kl. 17.00 - 17.30 i vore
lokale kirker:

- 12. december Alling Kirke
- 19. december Gl. Rye Kirke
- KOM OG VÆR MED. Kom som du er.
- Kom i arbejdstøjet eller med indkøbsposerne. Vi synger en halv time og går igen hver til sit.

**Fælles for
Dover-Alling-Tulstrup**

Gudstjeneste Nytårsaftensdag den
31. december 2018 kl. 11.00

i Dover kirke med sognepræst
Dorthe Gudmund Larsen.
Efter gudstjenesten ønsker vi
hinanden godt nytår med
champagne og kransekage.

GUDSTJENESTER

DATO	HELLIGDAGENS NAVN	DOVER	ALLING	TULSTRUP
DECEMBER				
9/12	2. søndag i advent		9.30	
Jesper Hanneslund				
16/12	3. søndag i advent	9.30		11.00
Jacob Køhn Andersen Jacob Køhn Andersen				
23/12	4. søndag i advent			
24/12	Juleaften	16.00	14.45	13.00
Jesper Hanneslund Pia Husted Blok Iben Johanne Thomsen				
25/12	Juledag	9.30		
Dorthe Gudmund Larsen				
26/12	2. juledag			9.30
Jesper Hanneslund				
31/12	Nytårsaftensdag	11.00		
Dorthe Gudmund Larsen				

Fælles for Dover-Alling-Tulstrup. Champagne og kranseskage.

Følg med på kirkernes hjemmesider for gudstjenestetider i 2019.
www.doverkirke.dk - www.allingkirke.dk - www.tulstrupkirke.dk

TAK! for deltagelse og opmærksomhed i forbindelse med min afsked!

Jeg vil gerne her i Kirkebladet udtrykke en hjertelig TAK for en mageløs dejlig dag, søndag d. 25. november, i forbindelse med min fratrædelse.

Jeg er glad og taknemmelig for den store deltagelse og opbakning. Der var fulde huse i både Dover og Tulstrup kirker og til den efterfølgende reception på Tulstrup kro: mennesker, som jeg gennem så mange år har været forbundet med i glæde og sorg, lyst og nød og i alle mulige andre forbindelser og sammenhænge.

Tak for gaver og blomster, taler og mange dejlige hilsner. Sikken en afskedssalut! Jeg kunne ikke have ønsket den bedre!

Kærlig hilsen Erik Bredmose – også fra min kone Eva